VECKOBLADET

Utkommer fredagar 2001 27:e årg. Fredag 7 september 24

Karin Svensson Smith om infrastrukturen:

– Inget avgjort om Citytunneln

– VB har ju i två nummer rapporterat om vänsterpartiets krav och förberedelser inför förhandlingarna med regeringen om budget och infrastruktur. Nu har vi facit. Det blev en överenskommelse och det blir enligt tidningarna nya järnvägar för hundra miljoner under en tolvårsperiod, tack vare tuffa krav från miljöpartiets sida.

– Fel. Rätta siffran är cirka 128 miljoner för kapitalkostnader kommer till. Och det är ju inte bara miljöpartiet som har drivit järnvägskrav utan också vi. Vi har i själva verket haft ett mycket gott samarbete mellan mp och v i den frågan.

Accepterar v motorvägar?

– Och så har v i motsats till mp gått med på motorvägar och 69 miljarder till vägutbyggnad.

– Fel igen. Även vägsiffran ska faktiskt höjas med räntor och amorteringar. Men framför allt står det inte något konkret om just motorvägar i uppgörelsen. Förhandlingarna om innehållet i propositionen fortsätter, och anslagen måste naturligtvis relateras till målen. Om till exempel syftet med ett förslag om motorväg är att öka trafiksäkerheten, vet vi att det uppfylls lika väl och mycket billigare med en trefilig vajerväg, och då finns det ingen anledning för oss att gå med på motorvägen. Det har jag försökt berätta för de partivänner som har misstolkat informationen som att vi reservationslöst ställer upp på motorvägar, och därför har ringt eller mejlat och skällt. Jag är glad över att det finns en sådan opinion i partiet.

– Så det innebär att vänstern kanske inte ställer sej bakom den konkreta propositionen?

– Det är inget självändamål att komma överens men naturligtvis vill vi fördjupa samarbetet med regeringen. Så jag arbetar för att vi ska nå en schyst uppgörelse, fast det blev svårare genom att mp hoppade av de fortsatta förhandlingarna.

Budet höjdes

– Var det svårt att få fram alla järnvägspengarna?

– Med regeringens första bud skulle det bara ha blivit någon miljard kvar sedan de stora projekten Hallandsåstuneln, Citytunneln, Botniabanan och dess anslutning Ådalsbanan blivit betalda. Nu blir det utrymme för betydligt mer.

– Du och partiet har ju drivit linjen att föra över pengar från väg till järnväg. Det innebär tydligen att ni har lyckats.

– Det är roligt att järnvägspotten blev större än vägsumman, men faktum är att regeringen plussade på den förra utan att skära ner den senare. Det blir mycket pengar och jag undrar hur finansdepartementet egentligen kunde gå med på det. Det borde betyda att andra utgifter måste beskäras eller skatterna höjas.

– Eller att man lånar eller tar upp avgifter?

– Vad lån beträffar står det inget i uppgörelsen. Vänsterpartiet kan med på lån som underlättar miljöomställningen. Vad gäller avgifter har det talats om ett slags tullar i storstäderna och om kilometerskatt på tunga lastbilar. Efter vad jag kan förstå ligger vägen öppen för det senare efter ett nytt EU-direktiv som tillåter Sverige att ta upp sådana avgifter även utanför motorvägarna, efter modellen från Schweiz. Frågan om avgifter i storstäderna har fallit framåt, och exempelvis Göteborgs kommun har sagt ja till sådana i ett remissvar. Men borgerliga Stockholm säger förstås nej, och jag förstår att det är svårt för socialdemokraterna att driva frågan ett valår. De är ju allmänt trängda i Stockholm. Men det kommer en tid efter valet.

Riskfyllt låta kommuner bestämma

– Där hade ju mp en annan linje och ville låta kommunerna ta upp ett slags miljöskatt.

– Det har åtminstone två nackdelar. För det första tar det tid, eftersom det blir en grundlagsfråga som kräver två riksdagsbeslut med mellanliggande val. För det andra vore det olyckligt om just borgarna i Stockholms kommun vägrade att ta upp avgifter och därmed saboterade de miljömål som riksdagen hade fastställt.

– Du räknade upp några konkreta järnvägsinvesteringar. Har det på samma sätt formulerats konkreta vägsatsningar?

– Inte ännu, det förhandlar vi alltså om.

– Men kan det inte bli motorvägar i alla fall?

– Det beror lite på hur man definierar. Centralbron i Stockholm är ju ett slags motorväg, och det vore en välsignelse att få ner den i tunnel. Likadant är det med E18-sträckan över Järvafältet som också borde grävas ner eftersom den bullerstör mycket stora områden. Sen har Vägverket begärt tio miljarder till cykelvägar, och det utgår jag från ska tas av den ovannämnda summan.

Ointresse för sjöfart

– Tidningarna har inte skrivit något om sjöfartssatsningar.

– Regeringen verkar inte särskilt intresserad av det, och det blev inga pengar till en ny sluss i Södertälje. En stor poäng med den hade varit att de många nya biobränsleeldade kraftvärmeverken kring Mälaren kunde försörjas båtledes från exempelvis Norrland. Ska de transporterna gå på spår kan det bli trångt i ett läge där även persontrafiken expanderar.

– Fast dagens svenska sjöfart är ju inte särskilt miljövänlig med sina utsläpp.

– Vi ville behålla subventionerna till katalysatorer. Men redarna själva måste ställa upp, och där finns ett intresse. Till exempel planeras det för katalysatorer på Viking Lines fyra jättefärjor.

Citytunneln

– Du nämnde Citytunneln. Nu ska den alltså bli av?

– Var inte säker! Mp utverkade i förhandlingarna ett fribrev att rösta efter samvete i den frågan och det fribrevet gäller faktiskt också för vänsterpartiet. Och borgarna har säkert inget emot att isolera regeringen i den frågan. Så det blir fortsatta förhandlingar och där borde det gå att få fram fler satsningar till miljöns fromma.

– Ja, vad miljön beträffar förhandlas det ju också om klimatmålen. Hur går det?

– Regeringen föreslår en sänkning av koldioxidutsläppen med 2 procent, mp säger 8 och vi ligger mittemellan med 5. Men inga siffror betyder något konkret om de inte underbyggs genom infrastrukturens inriktning.

– Budgetförhandlingarna krävde ju övertid. När blir ni klara i de fortsatta förhandlingarna om infrastrukturen?

– Vet inte, men riksdagen måste få regeringens förslag före denna månads utgång.

GR

Rör på benen

Kommunalrådet Lennart Prytz och förre typografen Harry Keidsner leder dig på en vandring genom arbetarstaden Lund. Det tar en och en halv timme och du får tillfälle att vila benen vid ett försvarligt antal intressanta arbetarhistoriska platser. Köp och läs jubileumsboken "Lunds arbetarkommun 100 år" (recencerad i VB nr 14) om du inte kan följa med på vandringen. Vi är ganska säkra på att den säljs för ett facilt pris i Bokhandeln på hörnet i ABF-huset.

Trafficking - slavhandel med kvinnor och barn i postkommunistiska Europa

Trafficking; det vill säga handel med kvinnor och barn för prostitution, bordellverksamhet och framställning av pornografi, är ett relativt nytt fenomen i Europa. Enligt Anna O'Niell, socialantropolog och forskare vid Lunds Universitet, var det först efter järnridåns fall 1991 som denna verksamhet fick sin explosionsartade utveckling. Prostitution hade i och för sig öppet förekommit även tidigare, men då handlade det mer om enstaka flickor som fick "beskydd" av den lokala polisen mot en viss avgift. Men i och med järnridåns fall dök det upp nya aktörer, nämligen organiserade kriminella ligor, och det var bara en kort tidsperiod innan mängder med flickor började dyka upp vid vägkanterna, framför allt vid gränserna till Tyskland.

Ett av dessa gränsområden, nämligen Teplice i Tjeckien, har kommit att bli ett av centrumen för denna lukrativa handel med kvinnors kroppar. Sveriges television har i ett par uppmärksammade dokumentärer tagit upp situationen i bland annat Teplice, som kommit att bli en rekryteringsbas för kvinnosmuggling även till Sverige. I reportagen (Striptease, Uppdrag granskning) har vi närmare fått följa några av de unga kvinnor som blivit offer för den nya slavhandeln, såsom 14-åriga tjeckiska Zusana såldes av en hallick för 12 påsar heroin och 16-åriga Krystyna från Litauen som för ett par år sedan kom till Malmö med falskt pass, låstes in i en lägenhet och tvingades sälja sig själv. Hon lyckades dock rymma med var så medtagen att hon inte såg något annat alternativ än att ta sitt liv genom att hoppa från en bro. Reportern har även intervjuat en av sexhandelns profitörer, den unge hallicken "Honsa" som verkar i Teplice. Han menar att "det inte finns några flickor, bara horor", samt att han inte har något problem att skaffa fram 13-14-åriga flickor.

Sexhandeln får dock även andra konsekvenser, förutom att psykiskt (och ibland även fysiskt) ruinera de kvinnor som tvingas in i den. Det föds många barn i kölvattnet på prostitutionen, enligt föreståndarinnan på ett tjeckiskt barnhem är det vanligt att mammorna av sin hallick tvingas lämna bort sitt nyfödda barn endast någon timme efter förlossningen, för att ställa sig tillbaka på gatan. Dessa barn går sällan en ljus framtid till mötes. Har det tur blir de bortadopterade, men framför allt de mörka, romska barnen har svårt att hitta ett nytt hem, eftersom potentiella adoptivföräldrar ofta föredrar ljusare barn. De som inte får några nya föräldrar blir istället institutionsplacerade till 18 års ålder, dessa barn utgör dessutom en lätt rekryteringsbas för prostitution.

Det är av förståeliga skäl svårt att uppge några exakta siffror för offren inom sexhandeln. FN uppskattar dock att siffran ligger kring 4 miljoner, i hela världen. Årligen introduceras dessutom ett par miljoner flickor mellan 5 och 15 år gamla inom sexindustrin. Representanter för Coalition Against Trafficking in Women menar dock att det istället för 4 miljoner kan röra sig om det fyrdubbla. Den världsomfattande handeln med kvinnor och barn är ekonomiskt mycket lönande, med en årlig omsättning på ca 7 miljarder dollar. 1998 gick sexhandeln om droghandeln vad gäller lönsamhet. Det anses ofta dessutom vara mer riskfritt att hålla på med kvinnohandel än droghandel, eftersom straffen kan vara till och med hälften så låga ifall att man åker fast. Antalet insmugglade kvinnor i Västeuropa antas enligt uppgifter från EU-kommissionen och International Organisation for Migration ligga kring en halv miljon, varav ca två tredjedelar kommer från Central- och Östeuropa, framför allt från Albanien, Moldavien och Rumänien). Till detta kommer sedan även den omfattande handel som pågår inom de olika länderna i Östeuropa. Enligt Europol är ca 20-30 procent av offren för trafficking minderåriga, varav även pojkar, som smugglas till de tysktalande områdena för att bjudas ut åt pedofiler. I Sverige uppges enligt uppgifter från Rikskriminalen antalet insmugglade kvinnor ligga kring 200-500. En orsak till denna låga siffra kan antagas finnas i det svenska förbudet mot sexköp; hallickarna kan inte bara lämna kvinnorna på gatan som i andra länder utan måste ordna med både lokal och rekrytering av kunder. Detta innebär dock inte att Sverige på något sätt skulle stå utanför den organiserade handeln med kvinnor.

Sätten som kvinnorna hamnar inom industrin på är flera. Ett fåtal kidnappas eller säljs av sina föräldrar, vanligare är dock att de helt enkelt luras med hjälp av löften om arbete. De gemensamma nämnarna mellan dessa kvinnor är oftast att de är unga, ensamstående och i avsaknad av framtid och arbete i sina hemtrakter. De blir därför lätta offer för skrupelfria ligor som utnyttjar deras trångmål för att själva göra sig en enkel inkomst. Flickorna smugglas över gränsen med förfalskade pass, varefter de ofta fråntas alla identitetshandlingar. Ifall de vägrar sälja sig så kan de bli misshandlade och våldtagna till lydnad. Flickorna stannar sällan på samma ställe, utan de smugglas och säljs vidare över hela Europa. Enligt uppgifter i Amnesty Press 2/2001 förekommer det i Bosnien att flickor säljs på marknader, avklädda och värderade som boskap. Flickornas "ägare" sätter dessutom ofta i system att påstå att flickan är skyldig honom pengar, till exempel från resan, och att han därför har rätt till hela hennes inkomst som prostituerad tills skulden är betald. I många fall upphör dock aldrig skulden, vilket gör att flickorna själva aldrig ser ett öre av pengarna. I avsaknad av identitetshandlingar är de rättslösa, ibland vet de inte ens i vilken stad de befinner sig i, och de hotas med att bli satta i fängelse ifall att de går till polisen. De är totalt utlämnade.

De senaste åren har dock antalet kvinno- och ideella organisationer som arbetar med att hjälpa dessa utsatta kvinnor ökat i omfattning, vilket gör att allt fler kvinnor räddas. Deras verksamhet är dock tyvärr bara en droppe i havet, så länge som myndigheterna fortsätter att blunda. En liten seger är dock att sexhandeln tas upp i ett tilläggsprotokoll om människohandel till FN :s konvention om gränsöverskridande organiserad brottslighet från 2000, inom vilket påtalas att insatser mot människohandel bör infatta åtgärder mot såväl rekryterare och transportörer som exploatörer och kunder. Enligt Marianne Eriksson, EU-parlamentariker för Vänsterpartiet riskerar detta protokoll dock att bli urvattnat i de lagstiftningsförslag som utarbetas av EU-kommissionen. Kunden har helt försvunnit ur texten, dessutom framgår inte huruvida bordellägare, porrproducenter och sexklubbsägare är att betrakta som exploatörer. Man kan dessutom liksom frilansjournalisten Mira Mimic som rest runt i Bosnien och träffat unga kvinnliga offer för trafficking, peka på det cyniska i att det största antalet kunder bland tvångsprostituerade kvinnor på bosniska bordeller utgörs av Nato-soldater och SFOR-styrkor, stationerade på – FN:s uppdrag.

ANNA WISTBACKA

Varför tenderar rasismen och främlingsfientligheten att öka i Europa?

Denna fråga har under de senaste tio åren väckt mycket debatt inom den europeiska vänstern. En del har menat att den ökande rasismen ska ses som ett svar på en nationell identitetskris, framkallad av samhällsförändringar såsom globalisering och arbetarrörelsens försvagande. Andra menar att den ökande rasismen istället ska ses som ett resultat av skärpta motsättningar i samhället. Inom den svenska vänstern har diskussionen emellertid lyst med sin frånvaro. I avsaknad av kunskap och debatt har den svenska vänstern misslyckats med att formulera en radikal antirasirisk strategi och att koppla ihop kampen mot rasism med kampen för ett socialistiskt samhälle.

I denna artikel kommer jag att belysa denna debatt genom att lyfta fram två central teoretiker, **Robert Miles** och **Michel Wieviorka**, som utifrån skilda perspektiv försöker förstå hur, när och varför rasism artikuleras. Även om dem i stor utsträckning är oeniga, är det viktigt att inledningsvis påpeka att det trots allt finns många beröringspunkter dem emellan. Den viktigaste är kanske just viljan att på ett radikalt sätt analysera rasismens aktualitet i dagens samhälle, och därigenom möjliggöra formulerandet av antirasistiska strategier. En annan central beröringspunkt är viljan att hitta en övergripande analys av dagens rasism med fokus på den euro-

peiska kapitalismen. Vi ska således inte se Miles och Wieviorka ståndpunkter som två mellan vilka vi snabbt måste ta ställning, utan snarare som två inlägg i en antirasistisk och marxistisk debatt som för tillfället pågår runt om i Europa (dock inte i speciellt stor utsträckning i Skandinavien). Föremål för debatten är artikulerandet av rasism i dagens Europa, dess orsaker och roll.

Wieviorkas teoretiska utgångspunkt är att kapitalismens sedan början av åttiotalet undergått en förvandling. Fram till sextio- och sjuttiotalet var tre företeelser utmärkande för de europeiska länderna: industrisamhället, en nationell identitet och en stat uppbyggd kring ett jämlikhetsideal. Industrisamhället präglas av att sociala relationer grundar sig på industriarbete och karakteriseras således av klasskonflikten mellan arbetare och kapitalister. För att organisera denna konflikt, och som ett resultat av densamma, konstruerades en stat som garanterade medborgarnas jämlikhet. Inom denna stat var tanken om en kollektiv nationell identitet central. Varje nationalstat präglades av betonandet av en, inom nationen, gemensam kultur samt ett gemensamt språk och historiskt arv. Men den nationella identiteten kunde också, för till exempel arbetarrörelsen, uttryckas genom tankar om nationen som grundval för förnuft, framsteg, demokrati och mänskliga rättigheter. Wieviorka är noga med att påpeka att dessa tre element (industrisamhället, staten och nationen) ska ses som övergripande egenskaper som tar sig skiftande uttryck i de olika länderna.

Wieviorka menar att alla europeiska länder i dagsläget, och sedan början av åttiotalet, undergått och undergår, enorma förändringar som just påverkar dessa tre grundläggande element. Eftersom han är fransman benämner han detta *une grande mutation*. Wieviorka menar att industrisamhället går mot sitt slut vilket på bästa sätt åskådliggörs genom försvagandet av arbetarrörelsen och de sociala rörelserna. Wieviorka menar att detta får en rad effekter. Arbetare tenderar att bli mer opportunistiska, egoistiska och kämpar hellre för sin egna direkta vinning, än för klassens. Medelklassen behöver inte längre förhålla sig till klasskonflikter vilket möjliggör mer individualism och populism. Detta gäller främst dem som, beroende på *la grande mutation*, dras ner i arbetarklassen eller som upplever social exkludering. En allt större del av befolkningen står "utanför" samhället, marginaliserade och utestängda. För dessa människor ter sig rasismen som en räddning. Genom rasism försöker de återskapa den förlorade "nationella identiteten" och invandrare ges därför rollen som syndabockar. Även de som fortfarande är "inne" i samhället tillgriper rasism för att därigenom försvara sin ställning. Dock är denna rasism mer subtil och förmedlas genom segregation, diskriminering, represion osv.

La grande mutation har också, menar Wieviorka, inneburit ett försvinnande av den jämlikhetssträvande staten. Detta genom nedmonteringen av välfärdstaten. Samtidigt, och som ett svar på försvagandet av nationen, har idéer om nationella och kulturella identiteter blivit allt mer framträdande och betydelsefulla i samhället. Försvaret av det "unikt nationella" utgör också en reaktion på hotet från den internationella kapitalismens tendens att tvinga på en gemensam, ytlig och amerikaniserad kultur. Sammanfattningsvis hävdar Wieviorka att dagens europeiska rasism beror på en kris i den nationella identiteten och av att samhället, genom den ekonomiska omstruktureringen och nedmonteringen av välfärdstaten, blivit allt hårdare. *La grand mutation* har skapat instabilitet och oordning inom nationalstaten. Samhället präglas av en dualisering – en tudelning av en tidigare enhetlig social ordning – mellan de som är "inne" och de som är "ute". I en sådan situation, som präglas av upplösningen av den gamla sociala gemenskapen, appelleras allt större grupper av rasistiska idéer.

Robert Miles är inte överens med Wieviorka. Han är starkt kritiskt till hans synsätt där rasismen tolkas som en effekt av en banbrytande ekonomisk omstrukturering av samhället och av försvagandet av arbetarrörelsen och välfärdstaten samt av individualiserandet av samhället. Miles menar att Wieviorkas *grand mutation* inte utgör någon egentlig och distinkt brytning med det gamla, utan istället är del av kapitalismens ständiga tendens att transformera alla sociala relationer; enligt Miles undergår kapitalismen en kontinuerlig förvandling och transformationer av sociala relationer är således en strukturell egenskap hos kapitalismen. Den är inte, som Wieviorka menar, något helt nytt och som därför kan anses vara orsaken till den nya och ökande rasismen. Vidare hävdar Miles att dualisering inte på något sätt är något nytt fenomen. Kapitalismen är alltid i behov en reservarmé, en grupp som kapitalismen, med hjälp av välfärdstaten, kunnat bibehålla levande. Samma gäller för den del av arbetarklassens lägre skikt vars lön ligger under existensminimum. De som Wieviorka benämner som ståendes "utanför" samhället, befinner sig, och har alltid befunnit sig, "inne". Reservarmén är inget nytt fenomen och spelar en integrerad roll i kapitalismen.

Miles menar emellertid att det är sant att Europa sedan sjuttiotalet undergått stora strukturella förändringar. Detta berodde, argumenterar han, på en kris i kapitalackumulationen. Som konsekvens har stora sektorer av industrin försvunnit medan andra har omorganiserats varvid antalet industriarbetare har minskat i såväl absoluta som relativa tal. Samtidigt har antalet tjänstearbetare ökat. Dessa fakta utgör dock, hävdar Miles, inte någon som helst grund för Wieviorkas påstående om industrisamhällets försvinnande. Den grundläggande konflikten i samhället står fortfarande mellan arbete och kapital och samhället bygger fortfarande på utsugning. Dessutom måste man ha ett internationellt och teknologiskt perspektiv på det hela. Stora industrier har flyttats utanför Europas gränser och arbetet har automatiserats. Miles slutsats är att dagens europeiska nationalstater är mer beroende av industriproduktion än vad de varit tidigare.

Miles lyfter också fram att den ekonomiska omstruktureringen har inneburit en förändring i arbetarklassens samansättning vad gäller yrke, kön, etnisk tillhörighet, nationalitet och geografi. Han kritiserar Wieviorka för att han missar vilka konsekvenser detta får. Samtidigt poängterar han att detta inte på något sätt kan menas innebära ett nytt samhälle – ett "post-industriellt".

En annan kritik som Miles lyfter fram är faktumet att perioder av ökad rasism inte alltid överensstämmer med perioder av ekonomisk kris. Tesen om det post-industriella samhället (eller andra liknande teorier) innebär att rasismen ökar i situationer då antalet organiserade manliga, vita industriarbetare minskar. Detta motsägs av att just denna grupp:

has played a major roll in articulating racism and enforcing systems of racist exclusion in the workplace and beyond during the period of capitalist expansion and change between the early 1950s and the early 1970s.

Vidare hävdar Miles att just nationalstaten varit mycket viktig för skapandet av en rasialiserad arbetsmarknad och rasialiserade hierarkier. Detta i motsats till Wieviorka som hävdar att nationalstatens utgjort något form av skydd mot rasism. Miles menar dessutom att genom att den manliga vita arbetaren tillåtits beträda den borgerliga politiska arenan har dess politiska medvetenhet och praktik i stor utsträckning begränsats av nationalstatens gränser, detta i såväl politisk som geografisk bemärkelse. Genom årens lopp och genom förhandlingar har stora delar av arbetarrörelsen underordnat sig staten och aktivt kommit att identifiera sig med nationen. Socialdemokratin och fackföreningsrörelsen i Sverige är ett lysande exempel på detta. Därför menar Miles att försvinnandet av den manliga vita industriarbetaren inte kan anses vara orsaken till den ökande rasismen eftersom delar av denna grupp alltid använt sig av rasism (och sexism) för att försvara sina ekonomiska intressen.

Avslutningsvis hävdar Miles att rasismen ska ses som ett konstant fenomen för kapitalismen och inte ett resultat av kriser. Kapitalismen behöver rasism för sitt utsugande av arbetarklassen. Den växande rasismen (och antirasismen), menar Miles, är å ena sidan ett uttryck för omstrukturering av arbetarklassens samansättning, och å andra sidan effekt av en generell skärpning av konflikter i samhället och i synnerhet av klasskonflikter.

Anledningen till att jag valt att lyfta fram just Miles och Wieviorka är deras gemensamma insikt om att en förändring (i någon form) har ägt rum och att denna förändring ställer vänstern inför nya problem: Hur förstår vi rasismen? Hur bekämpar vi den på bästa sätt? Vad finns det för koppling mellan de europeiska nationalstaterna och rasismen? Vad finns det för samband mellan arbetarrörelsen och rasismen? Hur ser arbetarklassen ut idag, och varför gör den det?

Det är viktigt att kunna förhålla sig till dessa och liknande frågor. Det är viktigt att inte vara rädd för förändring, och att våga möta den med förnyad handlingskraft. Därför måste vi själva ta tag i debatten, vidareutveckla frågeställningar och teorier samt formulera antirasistiska, feministiska och socialistiska strategier. Det handlar också om att anpassa vår en egen organisation och praktik till den faktiska samhällssituationen, till ett samhälle där samhällskonflikterna, och i synnerhet klasskonflikterna, blir allt tydligare. Samtidigt är det dags för den svenska vänstern att överge bilden av en homogen arbetarklass, utan intern skiktning och interna motsättningar. I den svenska arbetarklassen, och i synnerhet i dess lägre skikt, är kvinnor och invandrare starkt överrepresenterade. Detta ställer oss inför nya möjligheter. Och debatten om rasismen kommer därför säkerligen att fortsätta.

SHAI MULINARI

FRÅN BOKEN
Michel Wieviorka "Racism in Europe: unity and diversity"
Robert Miles "Explaining racism in contemporary Europe"

POSTTIDNING B

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Prenumerationsavgiften 200:-/år insättes på postgiro 1 74 59-9. Ansv. utgivare:Gunnar Stensson. Sättning och lay-out VB–red. på Vänsterpartiet, Svartbrödersg. 3. måndagar efter kl 19. Tel 046-13 82 13, e-post se redaktionsrutan nedan. Redaktionen förbehåller sig rätten att korta i insänt material.Tryck: KFS AB, Lund. Adressbyte: sänd e-post, el. använd postens adressändringskort.

Begränsad eftersändning. Vid definitiv adressändring sänds tidningen i retur till Veckobladet.

Stockholms fria tidning – okänd i Skåne?

Det gäller att vara uppkopplad, som de säger – häromdagen testade jag på några kamrater i Röda Kapellet ett par nummer av denna nya veckotidning i dagstidningsformat. Ingen hade sett tidningen. Det överraskade mig, som nu haft den i flera månader.

Stockholms fria är faktiskt mindre av en Stockholmstidning än gamla Stocken, DN och SvD. Den har gott om material av allmänt intresse. Tidningen ägs kooperativt av sina medarbetare. "Därmed kan vi som ingen annan fritt granska makten, inklusive annan massmedia och dess intressen", berättar de på sin hemsida. Hittills har inte mediagranskning varit något särskilt påfallande inslag, däremot Göteborgshändelserna som både speglats och debatterats på ett intressant sätt.

Är du nyfiken på tidningen? På dess hemsida (se adress nedan) deklarerar initiativtagarna, under rubriken Motpol till likriktning, "Stockholms Fria Tidning startar får att vara en motpol till de koncentrerade ägarintressen som dominerar svensk press i dag. Tidningen har som målsättning att bredda utrymmet får den offentliga debatten. Den kommer att innehålla traditionell nyhetsrapportering men lyfta fram bevakningen av miljö, demokrati, solidaritet, fred, jämställdhet, mänskliga rättigheter, djurrätt och ekonomiska förhållanden. Utifrån detta ska tidningen publicera artiklar som på ett enkelt sätt förklarar hur händelser i samhället kan påverka människors liv och samhällets fortsatta utveckling."

Ska tidningen överleva? De försök som gjorts under 90-talet att starta en alternativ tidning blev mycket kortlivade. Stockholms fria siktar nu på presstöd innan året är slut. Varför inte ge den litet stöttning för att klara sig dit fram, och samtidigt få uppleva något så ovanligt som en ny och fristående aktör bland medierna?

Öppnar du hemsidan finns där ett erbjudande om fem månaders prenumeration för bara 199 kr (helårsprenumeration kostar annars 465 kr. får oss utanför Stockholm). Då får du en intressant måndagstidning att balansera Skånepressen med.

BERTIL EGERÖ

Hemsidan heter www.stockholmsfria.nu

Röda Kapellet satsar finskt på Kulturnatten

Vänsterblåsorkestern Röda Kapellet har spelat i åtskilliga av Lunds offentliga finrum: domkyrkan, konsertsalen i Stadshallen, Kulturens auditorium, stadsteaterns scen osv. På årets Kulturnatt den 15 september kan man räkna in ännu en arena: kommunfullmäktiges sessionssal. Men det är ingen jakt på finrum bakom valet, utan det är helt enkelt brist på lämpliga och tillräckligt centralt belägna lokaler en Kulturnatt. Sessionssalen är ett vackert rum men inte tänkt för musik, och ett par bänkrader måste tillfälligt skruvas bort för att orkestern ska få plats. Och det handlar inte bara om orkester utan också om piano, pianist och några andra aktörer. Därmed förhåller det sej så.

I sin strävan att bygga ut repertoaren drog sej någon till minnes den finske tonsättaren Kaj Chydenius melodier från den finska progressiva musikrörelse som var ungefär samtida med den svenska, alltså främst på 1970-talet. Chydenius kontaktades och skickade över en mängd material, och ett antal av hans låtar har spelats flitigt av Röda Kapellet på sistone. Texterna är typiska för 1960/70-talsradikalismen, att döma av det mindretal som är på svenska.

Så beslöts att bygga årets Kulturnattsprogram kring Chydenius musik. Och KC kommer själv. Han ska på piano ackompanjera några av sina sånger (enligt egen utsago skriver han cirka hundra om året sedan ett par decennier), och den som ska ackompanjeras är troligen Sinja Nordenhök som för några år sen samarbetade med Röda Kapellet vid ett Eislerprogram på Mejeriet.

Ett antal av Chydenius sånger är till texter av Lars Huldén, professor och poet – han medverkade på Malmö Poesifestival i våras. Han ska också delta och kommer att läsa egen vers. Han och Chydenius har arbetat mycket ihop, ett samarbete som fortgår.

Hela programmet kallas "Tango Finlandia" efter just en låt som Chydenius och Huldén har gjort tillsammans. Det blir två föreställningar, klockan 20 och 21.30.

GR

PS När Kaj Chydenius kommer till Lund ska vi fråga honom om och hur han är släkt med Andreas Chydenius, en präst i Österbotten som tillhörde de yngre mössorna på 1760-talet. Han hade för sin tid radikala ekonomiska idéer som bland annat Johan Lönnroth har uttalat sej uppskattande om.

PPS Längre fram i höst tänker Röda Kapellet sin vana trogen uppsöka finrum som Klostergårdens centrum, Fäladstorget och Mårtenstorget.

The Revolution Will not be Televised

Gill Scott Heron

The revolution will no be televised
You will not be able to stay home, brother.
You will not be able to plug in, turn on and cop out.
You will not be able to lose yourself on skag and skip,
Skip out for beer during commercials,
Because the revolution will not be televised.
The revolution will not be televised.
The revolution will not be brought to you by the
Schaefer Award Theatre and will not star Natalie
Woods and Steve McQueen or Bullwinkle and Julia.
The revolution will not give your mouth sex appeal.
The revolution will not get rid of the nubs.
The revolution will not be televised.
The revolution will not be right back after a message about a white tornado, white lightning, or white people.
You will not have to worry about a dove in your
bedroom, a tiger in your tank, or the giant in your toilet bowl.
The revolution will not go better with Coke.
The revolution will not fight the germs that may cause bad breath.
The revolution will put you in the driver's seat.
The revolution will not be televised, will not be televised,
will not be televised, will not be televised.
The revolution will be no re-run brothers;
The revolution will be live.

Globaliseringen och slakten på välfärden

Appellmöte på Lilla Torg
Speakers Corner klockan 11.00

Imorgon lördag 8/9 i Kristianstad

Mötet fortsätter därefter på fästningsgatan 19B

Diskussion
Ann-Marie Campbell (v)
Stefan Olsson aktiv i ATTAC
Nita Lorimer aktiv i Vänsterpartiet

Möte

KOMMUNALPOLITIK
Obs! Söndag 9/9 kl 16.00. Diskussionsmöte inför budget 2002. Vi träffas hemma hos Ulf Nymark, Fritjofs Väg 9, Lund.
Måndag 10/9 kl 19.00. Temamöte. Personalens arbetssituation inom barn- och äldreomsorgen i Lunds kommun. Vi träffar representanter för personalen för en diskussion.

RÖDA KAPELLET
14/9 Spelning på S:t Lars Vårdcentral kl 18.00 - 18.45. Samling för uppvärming klockan 17.30 i vårdcentralen i S:t Larsparken, 2 vån. konf.rummet. Ensembleledare: Ulf. Repertoar: 15, 39, 67:1, 78, 119, 143, 166, 193, 211/212, 225, 227, 239, 251, 255, 262

VECKOBLADET

Detta VB gjordes av:
Robert Nilsson
Nästa redaktör:
Ung Vänster (Robert Nilsson)

Manus sänds per post till:
Veckobladet, Svartbröders-g 3, 223 50 Lund. Måndag senast 18.00 till fax 046-123 123.
Manus mottages även som e-brev: vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett. Obs! RTF-format.

Telefon till redaktörerna:
Rune Liljekvist 046-211 50 69
rune.liljekvist@telia.com
Robert Nilsson 046-12 61 85
robert.nilsson.031@student.lu.se
Gunnar Sandin 046-13 58 99

Vid utebliven tidning ring:
Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13

Prenumerationer: ring kassören
Nita Lorimer 046-13 82 13
el. mejla till VB (adress: se ovan)